

Sygn. akt: I C 241/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	sekr. Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2018 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda R. S. kwotę 15.650,86 złotych (piętnaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt 86/100 złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 15.466,36 złotych od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty i od kwoty 184,50 złotych od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.983,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 241/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 lutego 2018 roku powód R. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. kwoty 15.793,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 15609,08 zł od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty,

- 184,50 zł od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania podał, że w dniu 29 listopada 2017 r., doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność R. S.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł.. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił powodowi kwotę 10.544,30 zł tytułem odszkodowania za zaistniałą szkodę. Powód nie zgadzając się z decyzją pozwanego odnośnie odszkodowania zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy

niezależnemu rzeczoznawcy. Według opinii prywatnej wysokość kosztów naprawy wynosiła 26.163,38 zł. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy wysokością kosztów naprawy pojazdu, a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela w wysokości 10554,30 zł. Nadto powód dochodzi pozwem kwoty 184,50 zł tytułem kosztów, które poniósł za sporządzenie prywatnej opinii.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nie kwestionując okoliczności zajścia zdarzenia szkodowego i swojej odpowiedzialności co do zasady, zakwestionował roszczenie co do wysokości. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego zaspokoił w całości roszczenia odszkodowawcze powoda. Wypłacone odszkodowanie nie jest zaniżone a wycenę dokonano prawidłowo. Strony pozostają w sporze co do wysokości należnego odszkodowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 listopada 2017 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o nr. rej. (...) stanowiący własność R. S.. Winę za spowodowanie zdarzenia ponosił kierujący pojazdem posiadający ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółka Akcyjna w Ł.. Poszkodowany zgłosił zaistniałą szkodę do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...).

(bezsporne)

Pozwany, w wyniku postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 20 grudnia 2017 r. przyznał i wypłacił kwotę 10554,30 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

(okoliczność bezsporna potwierdzona decyzją pozwanego k.71)

Powód w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu zasięgnął opinii niezależnego rzeczoznawcy, który oszacował wysokość kosztów naprawy na kwotę 26163,38 zł. Podmiot po wykonaniu usługi w dniu 01 lutego 2018 r. wystawił fakturę VAT na kwotę 184,50 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr. (...)k. 72-75v, faktura VAT nr. (...) k.76)

Całkowity koszt naprawy uszkodzonego w kolizji drogowej z dnia 29 listopada 2017 r. samochodu B. (...) o nr. rej. (...), a tym samym wysokość szkody ustalona została na łączną kwotę 26020,66 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych, jakości i kosztów napraw, określanie ubytków wartości pojazdów J. A. k. 45-49)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w niemal w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy. Powołane dokumenty, w tym dokumenty zgromadzone w aktach szkodowych w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., a ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony. Stosowanie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne. W konsekwencji poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia o treści w nich zawartej.

Sąd w całości podzielił opinię biegłego J. A., gdyż jest ona jasna, logiczna i precyzyjna. Została sporządzona rzetelnie i w pełni odpowiada na postawione biegłemu pytania. Fachowość biegłego nie budzi wątpliwości. Opinia zawiera logiczny

pełny wywód. W ocenie Sądu, wnioski opinii są wyważone i obiektywne. W związku z tym Sąd podzielił opinie biegłego i poczynił na jej podstawie ustalenia co do wysokości szkody.

W niniejszej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za skutki szkody, twierdził jedynie, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda. Zarzuty pozwanego dotyczyły wysokości należnego odszkodowania powodowi.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 kc poszkodowany jest uprawniony do wyboru sposobu naprawienia szkody. W szczególności może podjąć decyzję o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego w drodze naprawy lub poprzestać na żądaniu zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej odpowiadającej szkodzi.

Ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody (art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z 22 maja 2003 r.), a obowiązek naprawienia szkody polega na wyrównaniu wszelkich negatywnych następstw kolizji – w tym wypadku zapłaty równowartości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (art. 363 § 1 kc).

Powód domagał się w niniejszej sprawie m.in. zapłaty odszkodowania uzupełniającego, obejmującego koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, jaka miała miejsce w dniu 29 listopada 2017 r., ponad kwotę uznaną i wypłaconą przez ubezpieczyciela po zgłoszeniu szkody przez poszkodowanego oraz zasądzenia kosztów poniesionych przez niego dotyczących sporządzenia prywatnej opinii.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu, którego odpowiedzialność wynika z art. 436 § 2 kc. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym było więc sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 kc. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwała z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00, niepubl., wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.).

Sąd podzielił wnioski biegłego, który wskazał, że kosztorys pozwanego uwzględnia w rozliczeniu zamienniki, bezzasadne potrącenia 15% wartości przyjętych części w tym także zamienników, nierealną wartość roboczogodziny w wysokości 49,00 zł jak i nieuzasadnione obniżenie kosztów materiałów lakierniczych o 45% podstawy naliczanej zgodnie z zasadami technologicznymi w dodatku z niewłaściwą technologią procesu lakierowania.

Wskazać przy tym należy, że poszkodowany ma pełne prawo do skorzystania z zakładu profesjonalnie zajmującego się naprawą pojazdów, który gwarantuje mu rzetelność wykonania prac blacharsko-lakierniczych na odpowiednim poziomie.

Z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej wynika, że szacowany koszt naprawy pojazdu wyniósłby 26.020,66 zł. Jednocześnie Sąd przyjął za biegłym, że do naprawy uszkodzonego pojazdu niezbędne jest użycie odpowiednich części zamiennych. Inne alternatywne części użyte do naprawy nie spełniłyby funkcji kompensacyjnej odszkodowania, albowiem nie gwarantowałyby przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę. Jednocześnie zastosowanie nowych części nie wpłynie na wartość pojazdu. Średnia stawka roboczogodziny wskazana przez biegłego powinna zaś wynosić 120,00 zł netto, ale została obniżona do kwoty 100,00 zł netto zgodnie z roszczeniem powoda. Sąd wyliczył należne powodowi odszkodowanie w związku z uszkodzeniem pojazdu w oparciu o oszacowane przez

biegłego koszty naprawy pojazdu, tj. 26.020,66 zł, pomniejszone o dotychczas wypłacone odszkodowanie (10544,30 zł).

Odnośnie zaś kosztów opinii prywatnej, w ocenie Sądu, pozostają one w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą w majątku poszkodowanego. Prywatny kosztorys zlecony przed wszczęciem postępowania sądowego daje poszkodowanemu rozeznanie, czy i w jakiej wysokości może dochodzić odszkodowania. Przemawia to zatem za zakwalifikowaniem tego kosztu jako niezbędnego wydatku. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy, który stwierdził, że wydatki związane z prywatną ekspertyzą mogą w niektórych sytuacjach być objęte odszkodowaniem. Przykładowo, w uzasadnieniu uchwały z 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody”. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 lutego 2002 r. (V CKN 908/00, Lex nr 54365) podkreślając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Powód mógł nie mieć wiedzy fachowej co do tego, jakie są faktycznie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego i przed wdaniem się w spór sądowy z pozwanym zasadnie chciał dokonać sprawdzenia, czy jego dochodzenie nie jest bezcelowe. Mając na względzie treść opinii biegłego sądowego w korelacji do stanowiska pozwanego – koszty zlecenia kosztorysu został poniesiony zasadnie.

Sąd obliczył wysokość należnego powodowi odszkodowania na sumę kwot: 184,50 zł z tytułu kosztów sporządzenia opinii prywatnej, zaś w kwocie 15466,30 zł z tytułu różnicy pomiędzy kosztami niezbędnymi do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, a kwotą wypłaconą dotychczas przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie, 361 kc, art. 363 k.k. i art. 805 kc oraz art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. zasądził na rzecz powoda kwotę 15.650,86 zł o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 15.466,36 zł od dnia 21 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 184,50 zł od dnia 12 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, ponieważ pozwany pozostawał w opóźnieniu, jeśli chodzi o spełnienie świadczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu od wskazanych dni (nie kwestionowane).

W pozostałym zakresie powództwo oddalono (pkt. II. wyroku)

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. z uwagi na niemal pełne uwzględnienie żądania powoda. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu 790,00 zł, opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł, koszty opinii biegłego 576,00 zł, koszty zastępstwa procesowego 3600,00 zł, czyli łącznie kwota 4983,00 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w ponad 99 % to należy się mu pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

SSR Leszek Bil